

VELŠ JOSEF, KUPEC, BYL Z NEJZÁMOŽNĚJŠÍCH obchodníků malostranských. Myslím, že měl v krámě svém vůbec vše, co plodí Indie i Afrika, od sladkého dřeva a pálené slonové kosti na leštidlo až k zlatému prášku. Také byl jeho krám na náměstí po celý den jak by nabil. Pan Velš byl v krámě celý den, vyjímaje v neděli čas velkých služeb božích v chrámě sv. Víta a pak dobu některých velkých parád, jež měly pražské sbory měšťanské, neboť pan Velš byl ostrostřelec, první setnina, první tlupa, třetí muž vždy od pana lajtnanta Nedomy vpravo. V krámě byl by rád obsloužil všechny přicházející sám, ač měl tu dva mládence a dva učedníky, a koho nemohl obsloužit, pozdravil, zakýval, usmál se. Pan Velš usmíval se vlastně pořád, v krámě, na ulici, v kostele, všude, obchodní úsměv byl se mu vryl v lícní svaly a nemohl již z nich ven. Milá figurka, nevelký, tlustý, s hlavičkou stále se potřásající a s tím úsměvem. V krámě v placaté čepici a s koženou kupeckou zástěrou, na ulici v dlouhanském modrém kabátě se zlatými knoflíky a v baňatém cylindru. Měl jsem jistou titěrnou představu o panu Velši. V domácnosti jeho nebyl jsem za jeho živobytí nikdy, ale kdykoli jsem si ho myslel, jak vypadá as doma, byl obraz vždy stejný: pan Velš sedí

bez čepice, ale v zástěře u stolu, před ním stojí talíř kouřící se polívky, loket má pan Velš opřený o stůl a ruka drží nabranou lžici uprostřed mezi talířem a úsměvnými ústy, a tak tu sedí jakoby vytesán a lžice se nehne ani sem ani tam. Hloupá představa, to vím.

Ale v době, kdy naše povídka počíná — dne 3. května 184* o 4. hod. odpolední — nebyl pan Velš už ani živ. Ležel nad krámem v prvním patře, v parádním svém pokoji a v krásné truhle. Víko ještě nebylo přikryto — pan Velš usmíval se ještě po smrti a při zatlačených očích.

Na čtvrtou hodinu určen byl funus. Umrličí vůz, tak zvaný „třapcový“, stál již na náměstí před domem. Také tu stála setnina měšťanských ostrostřelců i s hudbou.

Parádní pokoj byl skoro plný, samé malostranské honorace. To se vědělo, že mikulášský pan farář s asistencí přijde trochu později, jakož bylo obyčejem u každého váženějšího souseda, aby se neřeklo, že se s ním pospíchá z brány ven. V pokoji bylo dusno. Odpolední slunce sem pralo a lámalo se ve velkých zrcadlech, velké voskové svíce kolem katafalku plály žlutě a čadily, horký vzduch byl nasycen čadem, zápachem čerstvě lakované černé truhly a tříštěk pod mrtvolou, snad také již zápachem z mrtvolky. Panovalo ticho, lidé jen šeptali. Plačících nebylo, nezůstavitel pan Velš bližších příbuzných a vzdálenější říkají vždy: „Jen kdybych se moh vyplakat — ale nemám slz, kdyby mně to srdce utrhlo.“ — „Ano, ano, to je ale tím horší.“

Ted' vstoupila do pokoje paní Ruska. Vdova po

nebožtíku Rusovi, hostinském v zahradě Gráfovské, kde bývaly nejkrásnější kanonýrské bály. Poněvadž do toho vlastně nikomu nic není, podotknu zde jen mimochodem, co se vyprávělo o ovdovění paní Rusky. Tenkrát byla u každého dělostřeleckého pluku zvláštní setnina bombardérů, mladí, buclatí hoši, krev a mlíko. Tu setninu prý pan Rus naprosto nenáviděl, prý nějak kvůli své ženušce, a jednou ho strašně proto zbili. Ale, jak praveno, nikomu do toho nic není. Paní Ruska jedla vdoví chléb svůj již na pětmečítma let, žila bezdětna v domě svém na Selském trhu, a kdyby se byl někdo zeptal, co pořád dělá, bylo by se odpovědělo: Chodí na funusy.

Paní Ruska se protlačila až ku katafalku. Padesátnice, ale statná paní nadprostřední výšky. S ramenou jí splývala hedbávná černá mantila, černý, světle zelenými stuhami ozdobený čepec vroubil její kulatou a upřímnou tvář. Hnědé její oči zahleděly se do tváře nebožtíkovy. Zatrhlo jí to obličejem, rty se jí začly chvít, bohaté slzy vyhrkly. Těžce zaštkala.

Utřela si bílým šátkem rychle oči i ústa. Ted' pohlédla na sousedky vpravo a vlevo. Vlevo stála voskářka paní Hirtová a modlila se z knížky. Vpravo stála nějaká slušně oblečená panička, kterou paní Ruska neznala; byla-li, jak se podobalo, z Prahy, musila být odněkud za vodou. Oslovila ji, to se rozumí že po německu, neboť v národním ohledu byla Malá Strana tenkrát skutečně levou Prahou.

„Dej mu pánbůh věčnou slávu,“ pravila paní Ruska, „jako by byl živ tu leží a usmívá se,“ a zase stírala řinoucí se slzy. „Šel a nechal nás tu — nechal

tu také všecku svou zámožnost — smrt je zlodějka, je.“

Neznámá paní neodpovídala.

„Jednou jsem byla také na židovském pohřbu,“ pokračovala pološeptem paní Ruska, „ale to není hezké. Všechna zrcadla jsou zavěšena, aby prý neviděli mrtvolu, ať se obrátí kam chtějí. Takhle je líp, nebožtíka v truhle je vidět pěkně ze všech stran — já bych řekla, že ta truhla stojí dvacet zlatých v stříbře, to je krása! Ale zasloužil si jí, dobrák, jako by se na nás i z toho zrcadla usmíval. Pranic ho smrt nezměnila, jen trochu ho natáhla — jako by byl živ, že?“

„Já pana Velše za živa neznala,“ mínila cizí panička.

„Ne? O já, já tuze dobře. Ještě co svobodného, a také ženu jeho ještě co svobodnou, dej jí pánbůh nebe! Vidím ji jako dnes, když měli svatbu — plakala od božího rána — prosím, plakat celý den, když má člověk devět let už s mužským známost! Hloupé, ne? Ten si na ní vyčkal, devět let, moh radš čekat ještě devětkrát devět. Ta byla! Povídám, protivná byla. Ze všech byla nejrozumnější a nejkrásnější a hospodářství nerozuměla žádná jako ona; na trhu se smlouvala hodinu o grešli, při prádle upřela chudé podělkyni vždycky nějakou putnu vody a děvečky se u ní nikdy nenajedly. A Velš, ten měl lázně! Měla jsem dvě děvečky po sobě od nich a vím všecko. Minutu neměl pokoje. Že prý je jenom proto pořádný, že se jí bojí, a že prý jí jen proto neodmlouvá, aby se zlobila tím více. Víte, ona byla, jak říkáme, romantická, a chtěla, aby ji celý svět litoval. Pořád si

naříkala, jak ji muž trýzní. Kdyby ji byl muž ze zlosti otrávil, byla by bývala ráda, a kdyby se byl muž sám oběsil, taky, alespoň by ji byl svět litoval.“

Paní Ruska pohlédla zas k neznámé své sousedce. Ale neznámá tu víc nestála. V ohni svém nebyla paní Ruska ani zpozorovala, že sousedka její zapaluje se v tváři vždy víc a víc, a že uprostřed její řeči odstoupila od ní. Nyní rozmlouvala neznámá v pozadí pokoje se suchým panem Uhmühlem, oficiálem u zemské účtárny, příbuzným pana Velše.

Paní Ruska zahleděla se zas na němou tvář nebožtíkovu. Zase se jí začly rty pozachvívat, slza jí vyprýštěla z oka.

„Nebožák,“ pravila hezky nahlas k voskářce paní Hirtové, „ale on je na všechno trest boží, na všechno. Vždyť on také nebyl poctivý, nechme to! Kdyby si byl vzal chudou Tonda, s kterou měl přec dítě —“

„Zdráva v májové noci na koštěti přijela?“ zasilpalo to hlasitě za ní a kostnatá ruka mužská položila se jí na rameno. Všichni přítomní trhli sebou a hleděli na paní Rusku a pana Uhmühla, který se teď postavil před ni. Natáhnul ruku ke dveřům a velel svým sípavým, ale pronikavým hlasem: „Ven!“

„Copak je tam?“ tázal se ode dveří druhý pan Uhmühl, tehdejší malostranský policejní komisař. Holá kostra, suchan jako jeho bratr.

„Tady ta čarodějnice se sem vetřela a pomlouvá mrtvé. Má jazyk jako meč.“

„Tedy ji báci přes pochvu!“

„To ona dělá při každém funuse,“ znělo z několika stran.

díků šel kolem a na něho se podíval, mrknul Josef, ukázal palcem nad sebe a řekl s klidným úsměvem: „Štěkají.“ Doufám, že v tom nebyl dešpekt, že hleděl Josef jen se vyjádřit slovem co možná plastic-kým.

A tam stála v mantile a čepci se zelenými stuhami o polednách dne 4. května r. 184* paní Ruska před přísným panem komisařem.

Byla zdrcena, hleděla k zemi, neodpovídala. A když pan komisař přísnou svou řeč skončil a jí řekl: „Neopovažte se už jaktěživa na nějaký funus! — Teď můžete jít!“ — šla. Tenkrát ovšem mohl pan komi-sař zapovědít i umřít, jakžpak teprv chodit na po-hřby.

Když vyšla z kanceláře, podíval se pan komisař na nižšího ouředníka a prál s úsměvem:

„Ona za to ani nemůže. Je jako pila, rozřeže, co se jí podloží!“

„Měla by platit daň ve prospěch hluchoněmých!“ mínil nižší.

Zasmáli se hlasitě a byli oba zas v dobré míře.

Ale paní Ruska dlouho se nemohla dodělat bývalé dobré míry své. Konečně ji našla.

As po půl roce vystěhovala se ze svého domu a najala sobě byt zrovna vedle Oujezdské brány. Tady musel každý funus kolem. A když šel jakýkoli, vyšla dobrá paní Ruska vždycky před dům a srdečně plakala.